

ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਕੇਸ,

ਭੰਡਾਰੀ, ਸੀਜੇ ਅਤੇ ਚੋਪੜਾ ਜੇ.

ਮੈਸਰਜ਼ ਆਰਬੀਐਲ ਬਨਾਰਸੀ ਦਾਸ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ,
ਲਿਮਟਿਡ, - ਪਟੀਸ਼ਨਰ।

ਬਨਾਮ

ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ, ਦਿੱਲੀ ਬੈਂਚ,
ਦਿੱਲੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ, - ਜਵਾਬਦੇਹ।

ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਕੇਸ ਨੰ. 1953 ਦਾ 7

1958
July, 31st

ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ {1922 ਦਾ XI}—ਸੈਕਸ਼ਨ 66(2)—ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਵਿਚਾਰੇ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਪਟੀਸ਼ਨ-ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ—ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹੋਵੇ—ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਲਈ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸਵਾਲ ਅਪੀਲ—ਕੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਸਵਾਲ—ਧਾਰਾ 35—ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੁਕਮ, ਜਿਸ ਦੇ ਤਹਿਤ ਧਾਰਾ 33(4) ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਪਿਛਲਾ ਹੁਕਮ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ—ਉਸ ਹੁਕਮ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹਵਾਲਾ—ਕੀ ਸਮਰੱਥ—ਸੈਕਸ਼ਨ 66—ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ—ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਅਤੇ ਹੱਦ .

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਭਾਰਤੀ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 66(2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਇਤਰਾਜ਼ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ ਜਾਂ ਵਿਰੁੱਧ। ਦੇਖਣ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਨੁਕਤਾ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਕੇਸ ਦਰਜ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਕਾਨੂੰਨ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਕੋਲ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਵਿਵੇਕ ਛੱਡਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਸਵਾਲ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਹੈ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 33(4) ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਹੁਕਮ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਧਾਰਾ ਦੀਆਂ ਹੋਰ ਲੋੜਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਤਾਂ ਕੇਸ ਨੂੰ ਬਿਆਨ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਅੱਗੇ ਅਪੀਲ ਸਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਇਹ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਨੁਕਤਾ ਉਠਾਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਇੰਨਾ ਬੇਤੁਕਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਸ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਵਾਲ ਵੀ ਅਕਾਦਮਿਕ ਸੁਭਾਅ ਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਇਹ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤੀ ਅਪੀਲ ਦੀ ਸਹੀ ਪੇਸ਼ਕਾਰੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ ਅਤੇ ਕੇਸ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ਤੱਕ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਸਰਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਇਸ ਦਾ ਜਵਾਬ ਸਵੈ-ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋਵੇ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੇ ਧਾਰਾ 35 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਅਤੇ ਵੱਖਰਾ

ਆਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸੇ ਬੀਵੀ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੂਲ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ ਅਤੇ 14 ਮਈ, 1952 ਨੂੰ ਕਾਰਵਾਈ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਹੁਕਮ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। 35”। ਧਾਰਾ 35 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸੋਧ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸੋਧੇ ਹੋਏ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 33(4) ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਸਵਾਲਾਂ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 33(4) ਦੇ ਅਧੀਨ ਮੂਲ ਆਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਧਾਰਾ 35 ਅਧੀਨ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਸੀਮਾ। ਕੀ ਉਸ ਧਾਰਾ ਅਧੀਨ ਤੁਰੰਤ ਹੁਕਮ ਦੇਣ ਦਾ ਉਸ ਕੋਲ ਅਧਿਕਾਰ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ ਜੋ ਵੀ ਹੋਰ ਉਪਾਅ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਧਾਰਾ 35 ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਧਾਰਾ, 33 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (4) ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਹਨਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਨੋਟਿਸ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਧਾਰਾ 66(2) ਦੇ ਤਹਿਤ।

ਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਕਿ ਧਾਰਾ 66 ਦੇ ਤਹਿਤ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ ਜਾਂ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਕੋਰਟ ਦਾ ਗਠਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਧਾਰਾ ਅਧੀਨ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਜਿਸ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਸੀਮਤ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਸਲਾਹਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਸੈਕਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਧਾਰਾ 66 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਆਮਦਨ-ਟੈਕਸ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਜਾਂ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਕਰਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਤਾਂ ਹੀ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੇਕਰ ਉਸ ਧਾਰਾ ਦੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੋਣ। ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਹਵਾਲਾ ਸਿਰਫ ਸੈਕਸ਼ਨ 33(4) ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਅਪੀਲ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਭਾਰਤੀ ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 66(2) ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕੇਸ ਬਿਆਨ ਕਰਨ ਅਤੇ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਦੋ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਭੇਜਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋਵੇ, ਮਿਤੀ 2 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1949 ਅਤੇ 14 ਮਈ, 1952।

ਐਚ.ਐਲ ਸਿੱਬਲ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਲਈ।

ਐਸ.ਐਮ ਸੀਕਰੀ, ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਅਤੇ ਐਚ.ਆਰ ਮਹਾਜਨ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ।

ਆਰਡਰ ਕਰੋ।

ਚੋਪੜਾ, ਜੇ. ਇਹ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 66(2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਆਮਦਨ-ਕਰ ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ, ਬੰਬੇ ਬੈਂਚ "ਏ" ਕੈਂਪ, ਦਿੱਲੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਕੇਸ ਦਰਜ ਕਰਨ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਕੁਝ ਸਵਾਲਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਆਦੇਸ਼ ਲਈ ਇੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨ ਹੈ। ਜੇ ਕਿ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਦੋ ਹੁਕਮਾਂ, ਮਿਤੀ 2 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1949 ਅਤੇ 14 ਮਈ, 1952 ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨੌਂ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਪਰ ਸ੍ਰੀ ਸਿੱਬਲ, ਸਿੱਖਿਅਕ ਵਕੀਲ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਨੂੰ ਨਿਮਨਲਿਖਤ ਤਿੰਨ ਸਵਾਲਾਂ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ: -

1. “ਕੀ, ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਸਥਿਤੀਆਂ ਦੇ ਤਹਿਤ , ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਅੱਗੇ ਅਪੀਲ ਸਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।
5. ਕੀ ਟ੍ਰਾਈ ਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਰੁਪਏ ਦੇ ਜੋੜ ਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਲਈ ਕੱਢੇ ਗਏ ਸਿੱਟੇ ਨੂੰ ਪੋਰਟ ਕਰਨ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦਾ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣ ਲਈ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਕੋਈ ਸਮੱਗਰੀ ਮੌਜੂਦ ਹੈ। 90,000 ਰੁਪਏ ਵਿੱਚੋਂ ਅਪੀਲੀ ਸਹਾਇਕ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ 1,50,000 ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਿਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।
6. ਕੀ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਸਥਿਤੀਆਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਤੇ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੇ 35 ਛਤਕਾਂ ਤੋਂ 17 ਛਤਕਾਂ ਦੇ ਅੰਕੜੇ ਨੂੰ ਸੋਧਣ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਪੂਰੇ ਜੋੜ ਨੂੰ ਮਿਟਾਉਣ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਰੁਪਏ ਦੇ ਪੂਰੇ ਜੋੜ ਨੂੰ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। 1,50,000 ਅਸਲ ਆਰਡਰ ਨੂੰ ਸੋਧੋ ਤਾਂ ਕਿ ਆਮਦਨ ਵਿੱਚ ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕੇ। 90,000”।

ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਤੱਥ ਇਹ ਹਨ: ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਅੰਬਾਲਾ ਦੀ ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਲਿਮਿਟਿਡ ਕੰਪਨੀ ਹੈ। ਦੁਆਰਾ ਸਾਲ 1945-46 ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨਰ 'ਤੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ

ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ, ਐਲ ਡੀ ਵਾਰਡ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਨੇ 28 ਤਰੀਕ ਨੂੰ ਜੇ.ਐਫ.ਸੀ.

ਬਨਾਰਸੀ ਦਾਸ ਅਤੇ

ਮਾਰਚ, 1946. ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਨੇ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਕੰਪਨੀ, ਲਿਮੀ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ- ਜਿਸ ਨੂੰ

ਅਪੀਲੀ ਦੁਆਰਾ ਕਾਫੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਸਹਾਇਕ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਸ. ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ ^{ਦੀ} -ਟੈਕਸ ਐਪ ਪੈਲੇਟ ਟ੍ਰਾਈ- ਨੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਯੋਗ

ਆਮਦਨ ਬਨਾਈ, ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਜੋੜ ਕੀਤੇ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਨੂੰ ਅਪੀਲ-ਦੂਜੇ ^{ਕੋਹਲ ਅਤੇ} ਮਰਹੂਮ

ਸਹਾਇਕ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਕਲੌਤੀ ਆਈਟਮ ^{ch ^7j} ਜੋ ਹੁਣ

ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਰੁਪਏ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ। 1,50,000 ਅਤੇ "ਦਾਅਵਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਣਕ ਵਿੱਚ

ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਘਾਟ ਲਈ ਕੀਤੇ ਜੋੜਾਂ" ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ। ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਦਿਸ਼ਾ

ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਤਹਿਤ ਦਿੱਲੀ, ਕੰਪਨੀ ਸਰਕਲ, ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ ਨੇ ਅਪੀਲ

ਅਸਿਸਟੈਂਟ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ 21 ਜੁਲਾਈ, 1948 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਆਮਦਨ ਟੈਕਸ ਅਪੀਲੀ

ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਹੋਰ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ। ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ

ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਰਸਮੀ ਨੁਕਸ ਦੱਸਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਮੁਲਾਂਕਣ ਨੇ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ

ਕਿਉਂਕਿ ਮੁਲਾਂਕਣ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ, 'ਡੀ' ਵਾਰਡ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ, ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ,

ਕੰਪਨੀਜ਼ ਸਰਕਲ, ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ, ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ

ਨਹੀਂ ਸੀ। ਟ੍ਰਾਈ ਬਿਊਨਲ ਨੇ 2 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1949 ਦੇ ਆਪਣੇ ਫੈਸਲੇ *ਰਾਹੀਂ*, ਅਸੈਸ ਦੁਆਰਾ

ਉਠਾਏ ਗਏ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਵਿਭਾਗ ਦੀ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ

ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ। ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਨਿਕਲਿਆ ਕਿ ਐਡ-ਬੈਕ ਦੀ ਰਕਮ ਰੁਪਏ। 1,50,000

ਆਮਦਨ ਕਰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਅਤੇ ਅਪੀਲੀ ਸਹਾਇਕ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ

ਹਟਾਏ ਗਏ ਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੇ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਇਹ ਕਿਹਾ ਹੈ—

“ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੇ ਸਟਾਕ ਖਾਤੇ ਨੇ 15,814 ਮਣ ਦੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਮਿਲਿੰਗ

ਲਾਭ ਦਿਖਾਇਆ ਜੋ ਪਿਛਲੇ ਸਾਲ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਏ ਗਏ

35 ਛਤਕ ਪ੍ਰਤੀ ਮਣ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਲਗਭਗ 19 ਛਤਕ ਪ੍ਰਤੀ ਮਣ ਹੋ

ਗਿਆ। ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮਿਲਿੰਗ ਦੇ ਲਾਭ

ਇਸ ਵੱਡੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਘਟੇ ਹੋਣ। ਦੇ ਮਿਲਿੰਗ ਲਾਭ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ

ਸਟਾਕ ਖਾਤਿਆਂ ਨੂੰ ਸੋਧਿਆ ਜਾਣਾ ਸੀ

ਮੈਸਰਜ਼ ਆਰ.ਬੀ.

ਬਨਾਰਸੀ ਦਾਸ ਐਡ

ਕੰਪਨੀ, ਲਿਮ.- ਵੀ.

ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਪ -

ਪੈਲੇਟ ਟ੍ਰਾਈ -

ਬਿਊਨਲ, ਦਿੱਲੀ

35 ਛਤਕ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਿਛਲੇ ਸਾਲ ਖੁਦ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੁਆਰਾ

ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਹਨ, ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ

ਗਏ ਜੋੜ ਨੂੰ ਇਸ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਹੀ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ

ਸਕਦਾ ਹੈ।

* * * ◆ , *

ਚੋਪੜਾ, ਜੇ.

ਅਸੀਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹਾਂ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਨੇ ਦਿਨ ਪ੍ਰਤੀ ਦਿਨ ਸਹੀ ਸਟਾਕ ਖਾਤੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖੇ ਸਨ। ਆਮ ਮਿਲਿੰਗ ਲਾਭ ਦਾ ਅਨੁਮਾਨ ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਰੁਪਏ ਦੀ ਅਸਵੀਕਾਰ ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ ਦੁਆਰਾ ਗਿਣਿਆ ਗਿਆ 1,50,000, ਇਸ ਲਈ, ਜਾਇਜ਼ ਸੀ।

ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇਹ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪਿਛਲੇ ਸਾਲ ਦੌਰਾਨ ਕਣਕ ਦੇ ਵਜ਼ਨ ਵਿੱਚ ਮਿਲਿੰਗ ਲਾਭ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਲਗਭਗ 17 ਛੱਤਕਾਂ ਨੂੰ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਨਾ ਕਿ ਪ੍ਰਤੀ ਮਣ 35 ਛੱਤਕਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ 29 ਛੱਤਕਾਂ ਜਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਣ ਹੋਰ। ਪਿਛਲੇ ਕੁਝ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ, ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਮਿਲਿੰਗ ਦਾ ਲਾਭ 29 ਛੱਤਕ ਜਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਣ ਵੱਧ ਸੀ। ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਧੀਨ ਸਾਲ ਵਿੱਚ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ 19 ਛੱਤਕ ਪ੍ਰਤੀ ਮਣ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਉਪਰੋਕਤ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾਉਣ ਲਈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਗਲਤ ਧਾਰਨਾ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਸੀ, ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਨੇ ਗਲਤੀ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਨ ਲਈ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 35(2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ। ਉਸੇ ਦਿਨ, ਅਰਥਾਤ, 21 ਜੁਲਾਈ, 1949 ਨੂੰ, ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਨੇ ਕੇਸ ਦੇ ਬਿਆਨ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਕਈ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਲਈ ਉਕਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 66(1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਿਨੈ-ਪੱਤਰ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਕਿ ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਨੁਸਾਰ ਦੇਖਦੇ ਹਨ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ। ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਵਿਚਲੇ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੁਆਰਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਸੀ-

ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਿੱਟਿਆਂ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਲਈ ਰੀ ਕੋਰਡ 'ਤੇ ਲੋੜੀਂਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਹੈ

ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਖਿੱਚਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਮੇਸਰਾਂ ਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਲਈ ਰੁਪਏ ਦਾ ਜੋੜ। ਇੱਕ ਕੰਪਨੀ ਦੁਆਰਾ 1,50,000 ਰੁਪਏ ਹਟਾਇਆ ਗਿਆ - ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਦਾ।"

ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਧਾਰਾ 35 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਨਜ਼ਿਠਿਆ। ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਕਿ ਗਲਤੀ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। 14 ਮਈ, 1952 ਦੇ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮ ਦੁਆਰਾ, ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੇ ਐਡ-ਬੈਕ ਦੀ ਰਕਮ ਨੂੰ ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਘਟਾ ਦਿੱਤਾ। 1,50,300 ਤੋਂ ਰੁ. 90,000 ਅਤੇ ਉਪ-

ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਵਾਲੇ ਲਈ ਹੇਠ ਲਿਖਿਆਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕੀਤੀ: -

“ਅਸੈਸੀ ਦੇ ਸਟਾਕ ਖਾਤੇ ਨੇ 15,814 mds ਦੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਮਿਲਿੰਗ ਲਾਭ ਦਿਖਾਇਆ। ਜਿਸਨੇ ਅਗਲੇ ਪਿਛਲੇ ਸਾਲ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਪਿਛਲੇ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਏ ਗਏ 29 ਛਤਕਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਣ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਲਗਭਗ 19 ਛਤਕ ਪ੍ਰਤੀ ਮਣ ਤੱਕ ਕੰਮ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮਿਲਿੰਗ ਦੇ ਲਾਭ ਇਸ ਵੱਡੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਘਟੇ ਹੋਣ। ਜੇਕਰ ਸਟਾਕ ਏ.ਸੀ. ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਨੂੰ 29 ਚਾਟਕ ਪ੍ਰਤੀ ਮਣ ਦੇ ਮਿਲਿੰਗ ਲਾਭ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਸੋਧਿਆ ਜਾਣਾ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਖੁਦ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੇ ਲਾਭਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਉਚਿਤ ਨਿਊਨਤਮ ਔਸਤ ਜਾਪਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਆਮਦਨ ਕਰ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਵਾਧਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਲਗਭਗ ਰੁਪਏ ਦੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ. 90,000

* * *

ਅਸੀਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹਾਂ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਨੇ ਦਿਨ ਪ੍ਰਤੀ ਦਿਨ ਸਹੀ ਸਟਾਕ ਖਾਤੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖੇ ਸਨ, ਆਮ ਮਿਲਿੰਗ ਲਾਭ ਦਾ ਅਨੁਮਾਨ ਉਪਰੋਕਤ ਅਨੁਸਾਰ ਲਗਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਰੁਪਏ ਦੀ ਅਸਵੀਕਾਰ 1,50,000 ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ ਦੁਆਰਾ ਗਿਣਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਸਲਈ, ਰੁਪਏ ਘਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। 90,000।”

L ਐਮ ਬਨਾਰਸਟ ਦਾਸ ਇਹ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਤੇ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਧਾਰਾ 66 (1) ਅਧੀਨ ਅਰਜ਼ੀ ਲਈ ਗਈ ਸੀ, ਮੁਲਾਂਕਣ ਨੇ ਰੈਫਰ ਕਰਨ ਲਈ ਮੰਗੇ ਗਏ ਸਵਾਲਾਂ ਦੀ ਸੋਧ ਲਈ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਇੱਕ ਬਿਨੈ-ਪੱਤਰ ਸੌਂਪਿਆ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਫਾਰਮ ਵਿੱਚ ਸੈੱਟ ਕੀਤਾ। ਆਪਣੇ ਹੁਕਮ, ਮਿਤੀ 2 ਜਨਵਰੀ, 1953 ਦੁਆਰਾ, ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੇ ਆਮਦਨ ਕਰ ਅਫਸਰ, ਕੰਪਨੀ ਸਰਕਲ, ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ, ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸੈਕਸ਼ਨ 66(1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਅਪੀਲ "ਇੰਨੀ ਨਾਜ਼ੁਕ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਧਾਰਾ 66(1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਸ ਨੂੰ ਰੈਫਰ ਕਰਨ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਸਮਾਂ ਬਰਬਾਦ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ", ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਬਾਕੀ ਦੇ ਸਵਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਮਾਮਲਾ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਤੱਥ ਸੀ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸੀ। ਅੰਤਿਮ.

ਸਵਾਲ ਨੰਬਰ 1 ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਹ ਵਿਵਾਦਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਇੱਕ ਨੁਕਤੇ ਨੂੰ ਉਠਾਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਇੰਨਾ ਫਜ਼ੂਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਸ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਅਸੀਂ ਇਤਰਾਜ਼ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਜਾਂ ਅੰਤਿਮ ਫੈਸਲੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਨਹੀਂ ਹਾਂ, ਕੀ ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ ਜਾਂ ਵਿਰੁੱਧ। ਦੇਖਣ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਇੱਥੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਬਿੰਦੂ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਕੇਸ ਬਿਆਨ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਸਵਾਲ ਇੱਕ ਅਕਾਦਮਿਕ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਹ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਅਪੀਲ ਦੀ ਸਹੀ ਪੇਸ਼ਕਾਰੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ ਅਤੇ ਕੇਸ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ਤੱਕ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਸਰਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸਦਾ ਜਵਾਬ ਸਵੈ-ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ, ਧਾਰਾ 66 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (1) ਇਹ ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਸੱਠ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਪਧਾਰਾ (4) ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਧਾਰਾ 33 ਦੇ) ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਜਾਂ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਨਿਰਧਾਰਤ ਫਾਰਮ ਵਿੱਚ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਕੇ, ਜਿੱਥੇ ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਸੌ ਰੁਪਏ ਦੀ ਫੀਸ ਨਾਲ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਦੇ ਨਾਲ, ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਵਾਲ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਲਈ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਹੁਕਮ ਦੇ ਬਾਹਰ, ਅਤੇ ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੇ ਨੌਬੇ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅੰਦਰ ਕਰੇਗਾ

ਅਜਿਹੀ ਅਰਜ਼ੀ ਕੇਸ ਦਾ ਸਟੇਟਮੈਂਟ ਤਿਆਰ/ਅੱਪ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਕੋਲ ਭੇਜਦੀ ਹੈ। ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨਾਲ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਵਿਵੇਕ ਛੱਡਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਸਵਾਲ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਹੈ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 33(4) ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਹੁਕਮ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਧਾਰਾ ਦੀਆਂ ਹੋਰ ਲੋੜਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਤਾਂ ਕੇਸ ਅਤੇ ਸਵਾਲਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਧਾਰਾ 66 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (2) ਦੇ ਤਹਿਤ,

ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਜੇ ਚੋਪੜਾ ਤੋਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੇ. ਸੈਕਸ਼ਨ ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਅਧੀਨ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਸ਼ੁੱਧਤਾ, ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਕੇਸ ਦੱਸਣ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਰੈਫਰ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਾਵਧਾਨ ਰਿਹਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਨਾਲ ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹੋਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹਾਂ।

ਹੋਰ ਦੋ ਸਵਾਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਮਦਨ ਕਰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 35 ਦੇ ਤਹਿਤ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਇਤਰਾਜ਼ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 66(2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਰੈਫਰ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਧਾਰਾ 66(1) ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਵਾਲ ਜੋ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਭੇਜੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 33 ਦੀ ਸਬਨੋਸ਼ਨ (4) ਅਧੀਨ ਅਪੀਲ- ਦੇਰ ਨਾਲ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਹੁਕਮ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸਵਾਲਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਉਸ ਮਿਤੀ ਦੇ ਸੱਠ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੀ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਜਾਂ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੇਸ ਹੋਵੇ, ਨੂੰ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਉਸ ਹੁਕਮ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਧਾਰਾ 66 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (2) ਅਨੁਸਾਰ ਸਿਰਫ ਇਹ ਸਵਾਲ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਜਿਸਨੂੰ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਰੈਫਰ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 33 ਅਪੀਲੀ ਅਸਿਸਟੈਂਟ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (4) ਅਧੀਨ ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਪੀਲ, ਝੂਠ ਬੋਲਦੀ ਹੈ, ਅਪੀਲ ਲਈ ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਵਾਈ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸ 'ਤੇ ਅਜਿਹੇ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਢੁਕਵਾਂ ਸਮਝਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰੇਗਾ ਮੇਸਰੇ ਆਰ.ਬੀ. ਕਮਿਸ਼ਨਰ. ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦਾ ਇਹ ਹੁਕਮ 2 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1949 ਨੂੰ ਐਡ ਐਡ ਕੰਪਨੀ[^] ਪੀ ਰੀਸੈਨਟ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਸੀ।

ਸੀਮਤ ਸਵਾਲ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੁਣ ਰੈਫਰ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ- 14 ਮਈ, 1952 ਨੂੰ ਬਨਾਈ, ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਧਾਰਾ 35 ਦੇ ਤਹਿਤ 14 ਮਈ 1952 ਨੂੰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਤੇ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਐਕਟ. ਸ੍ਰੀ ਸਿੱਬਲ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਹੁਕਮ

ਮਿਤੀ, 14 ਮਈ, 1952 ਨੇ ਸਿਰਫ ਕੁਝ ਸੁਧਾਰ ਕੀਤੇ ਅਤੇ ਬਦਲੇ- ਚੋਪੜਾ, ਜੇ. ਧਾਰਾ 33(4) ਦੇ ਤਹਿਤ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਮੂਲ ਹੁਕਮ ਵਿੱਚ ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਬਾਅਦ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ

ਪੇਰੈਂਟ ਆਰਡਰ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਅਤੇ ਪਾਰਸਲ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਅਤੇ ਧਾਰਾ - 33(4) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ। ਇਹ ਅੱਗੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੇ ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਗਲਤ ਧਾਰਨਾ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਗਲਤ ਧਾਰਨਾ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਮਿਲਿੰਗ ਲਾਭਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਜੋੜ ਦੀ ਰਕਮ ਦਾ ਮੁੜ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 35 ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਗਿਆ ਸੀ। ਵਕੀਲ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਮਿਲਿੰਗ ਲਾਭਾਂ ਨੂੰ ਸਹੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਅਤੇ 2000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਸਾਰੀ ਰਕਮ ਨੂੰ ਮਿਟਾ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। 1.50,000 ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਪੀਲੀ ਸਹਾਇਕ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਲਈ, ਵਿਵਾਦ ਬਿਨਾਂ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੇ 14 ਮਈ, 1952 ਨੂੰ ਧਾਰਾ 33(4) ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਜੋ ਵੀ ਕੀਤਾ, ਉਹ ਧਾਰਾ 35 ਅਧੀਨ ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਿਆਂ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਹ ਵੀ ਖੋਤੇ ਦੀ ਬੇਨਤੀ 'ਤੇ ਹੀ ਕੀਤਾ। ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੇ ਧਾਰਾ 35 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਅਤੇ ਵੱਖਰਾ ਹੁਕਮ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੂਲ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਕੇ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨੋਟ ਪਾ ਕੇ ਇਸਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ, “ਸੈਕਸ਼ਨ 35 ਦੇ ਤਹਿਤ ਮਿਤੀ 14 ਮਈ, 1952 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ” ਧਾਰਾ 35 ਅਧੀਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੋਧ, ਸੋਧੇ ਹੋਏ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 33(4) ਅਧੀਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਸਵਾਲਾਂ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 33(4) ਦੇ ਅਧੀਨ ਮੂਲ ਹੁਕਮ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਸਵਾਲਾਂ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। . ਧਾਰਾ 35 ਅਧੀਨ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਸੀਮਾ, ਭਾਵੇਂ ਇਸ ਕੋਲ ਅਧਿਕਾਰ ਸੀ ਜਾਂ

ਉਸ ਧਾਰਾ ਅਧੀਨ ਤੁਰੰਤ ਹੁਕਮ ਨਾ ਦੇਣਾ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਇਹਨਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕਰਨ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਉਠਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਰੈਫਰ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਹੋਰ ਉਪਾਅ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ, ਧਾਰਾ 35 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 33 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (4) ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਨਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਧਾਰਾ 66(2) ਅਧੀਨ ਇਹਨਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਨੋਟਿਸ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।)।

ਧਾਰਾ 66 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ ਜਾਂ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਗਠਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਧਾਰਾ ਅਧੀਨ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਜਿਸ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਸੀਮਤ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਸਲਾਹਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਸੈਕਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਧਾਰਾ 66 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਆਮਦਨ-ਕਰ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਕਰਨ ਦੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਜਾਂ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਤਾਂ ਹੀ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੇਕਰ ਉਸ ਧਾਰਾ ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਹੋਣ ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਹਵਾਲਾ ਸਿਰਫ ਸੈਕਸ਼ਨ 33(4) ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਮੈਂ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਆਫ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ, ਦਿੱਲੀ ਬਨਾਮ ਸ਼੍ਰੀ ਯੋਧ ਰਾਜ ਭੱਲਾ (1) ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਇੱਕ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੁਆਰਾ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ। ਮਾਈ ਲਾਰਡ ਚੀਫ ਜਸਟਿਸ ਨੇ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਮਾਨ ਨੁਕਤੇ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ: -

“ਭਾਰਤੀ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ, 1922 ਦੀ ਧਾਰਾ 66 ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ, ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਪ ਧਾਰਾ (1) ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਹਵਾਲਾ ਧਾਰਾ 33(4) ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਅਪੀਲ- ਦੇਰ ਨਾਲ ਦਿੱਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ

(1) (1953) 23 ਐਲ.ਟੀ.ਆਰ. 371

ਇਕ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਨ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਦੂਜੀ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨਾ, ਧਾਰਾ 33(4) ਦੇ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਦਾ ਮਤਲਬ ਧਾਰਾ 35 ਦੀ ਬੇਦਖਲੀ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ।

ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਮਦਰਾਸ ਹਾਈ ■ ਕੋਰਟ ਇਨ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਆਫ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ, ਮਦਰਾਸ ਬਨਾਮ ਓ.ਆਰ.ਐਮ. ਐਮ.ਐਸ.ਐਮ. ਸਾਈ, ਸੇਵੁਗਨ (1), ਅਤੇ ਇਹ ਆਯੋਜਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ-

“ਅਪੀਲਟ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਧਾਰਾ 33(4) ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 35 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਗਲਤੀ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕਰਨਾ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿਸੇ ਵੀ ਧਿਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪੀਪੀਏਟੀ ਨੂੰ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਕੇਸ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੀ ਰਾਏ ਲਈ ਸਵਾਲ ਜਾਂ ਸਵਾਲਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸੁਧਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਆਰਡਰ ਵਿੱਚ ਤਰੁੱਟੀ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਨ ਅਤੇ ਠੀਕ ਕਰਨ ਲਈ ਬਿਨੈ-ਪੱਤਰ ਦੇਣਾ ਧਾਰਾ 33(4) ਦੇ ਅੰਦਰ ਕੋਈ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਧਾਰਾ 66(1) ਕੇਸ ਨੂੰ ਬਿਆਨ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ।

ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਕਮਿਸ਼ਨਰ } ਮਦਰਾਸ ਬਨਾਮ ਵੇਲਟਿੰਗਰੀ ਗੌਸਡਰ ਐਂਡ ਬ੍ਰਦਰਜ਼ (2), ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ ਨੇ, ਮੁਲਾਂਕਣ ਆਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਤੋਂ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ, ਧਾਰਾ 35 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਕੁਝ ਗਲਤੀਆਂ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਿਆ ਅਤੇ ਸੁਧਾਰ ਕੀਤਾ। ਮੁਲਾਂਕਣਯੋਗ ਆਮਦਨ। ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਨੇ ਇਸ ਹੁਕਮ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਪਰ ਅਪੀਲੀ ਸਹਾਇਕ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅਪੀਲ ਅਯੋਗ ਸੀ। ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੇ ਅੱਗੇ ਦੀ ਅਪੀਲ 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅਪੀਲੀ ਸਹਾਇਕ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਪੀਲ ਸਮਰੱਥ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਕੇਸ ਨੂੰ ਮੁੜ ਤੋਂ ਨਿਪਟਾਇਆ। ਇਸ ਸਵਾਲ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 66(1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਸੰਦਰਭ 'ਤੇ ਕਿ ਕੀ ਇਸ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਅਪੀਲੀ ਸਹਾਇਕ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਕੋਲ ਅਪੀਲ ਰੱਖੀ ਗਈ ਹੈ।

(1) (1948) 16 ਆਈ.ਟੀ.ਆਰ. 59

(2) (1953) 24 ਆਈ.ਟੀ.ਆਰ. 166

ਧਾਰਾ 35 ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਮਦਨ ਕਰ ਅਫਸਰ ਦਾ ਹੁਕਮ, ²⁴⁰³ t ^ ssfs ^ @- ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਧਾਰਾ 35 ਦੇ ਅਧੀਨ ਲਿਮਟਿਡ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲੀ ਕੰਪਨੀ, ਸਹਾਇਕ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਕੋਲ ਕੋਈ ਅਪੀਲ ਨਹੀਂ ਰੱਖੀ ਗਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, j ^ g. ^ ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਕੋਲ ਕੋਈ ਅਪੀਲ ਨਹੀਂ ਰੱਖੀ ਗਈ - ਅਪੀਲੀ ਸਹਾਇਕ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ^{ਬਿਊਨਲ ਦਾ ਹੁਕਮ} > ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦਾ ਹੁਕਮ, ^ ਇਸ ਲਈ, ਧਾਰਾ 33(4) ਅਧੀਨ ਕੋਈ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 66(1) ਅਧੀਨ ਹਵਾਲਾ ਅਯੋਗ ਸੀ। -----ਚੋਪੜਾ, ਜੇ.

ਇਸ ਬੈਂਚ ਨੂੰ ਬਲਭਧਰ ਮੱਲ ਕੁਠਿਆਲਾ ਬਨਾਮ ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਪੰਜਾਬ (1) ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਭਾਵੇਂ ਕੁਝ ਵੱਖਰੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਆਮਦਨ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 33 ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਹਾਜ਼ਰੀ ਵਿੱਚ ਡਿਫਾਲਟ ਲਈ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਸੂਚਨਾ ਮਿਲਣ 'ਤੇ, ਮੁਲਾਂਕਣ ਨੇ ਆਪਣੀ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਅਤੇ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਉਠਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਸੁਣਵਾਈ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਅੱਗੇ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਖਲ ਕੀਤੀ। ਇਹ ਅਰਜ਼ੀ jvas ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੇ ਇੱਕ ਹਲਫਨਾਮੇ ਨਾਲ ਭਰੀ ਹੋਈ ਹੈ ਕਿ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿੱਚ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਰਜਿਸਟਰੀ ਪੱਤਰ ਡਾਕ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਉਸਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਕਦੇ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੇ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ, ਮੁਲਾਂਕਣ * ਨੇ ਧਾਰਾ 66(1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਹੋਰ ਅਰਜ਼ੀ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਨੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਕਿ ਡਰਾਫਟ ਸਟੇਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹਵਾਲਾ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੇ ਐਕਸ-ਪਾਰਟ ਆਰਡਰ ਨੂੰ¹ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਫੁਟਕਲ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਲਈ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਹਲਫੀਆ ਬਿਆਨ । ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੀ ਇਸ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਨੂੰ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਦੁਬਾਰਾ ਜੋੜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਕੁਝ ਹੋਰ ਬਿੰਦੂਆਂ 'ਤੇ

(1) (1957) 31 ਆਈ.ਟੀ.ਆਰ. 930

ਧਾਰਾ- ਦੇ ਤਹਿਤ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਈ ਮੈਸਰਜ਼ ਆਰ.ਬੀ.

ਐਲ. ਬਨਾਰਾ ਦਾਸ 33(4)ਟੀ ਮਾਮਲਾ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਕੁਝ ਸਵਾਲਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਫਿਰ ਮੁਲਾਂਕਣ ਨੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਧਾਰਾ 66 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (4) ਦੇ ਅਧੀਨ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਲਈ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਕਿ ਅਗਲੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਹਵਾਲੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕੇਸ ਦੇ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਇਸ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਨੂੰ ਇਸ ਥੋੜ੍ਹੇ ਜਿਹੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਧਾਰਾ 33(4) ਦੇ ਤਹਿਤ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਸਵਾਲ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਏ ਸਨ। ਬਿੰਦੂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਵਾਲੇ ਮੇਰੇ ਨਿਰਣੇ ਦੇ ਦੌਰਾਨ, ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ-

ਹੁਣ, ਇਹ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਸੁਲਝਿਆ ਹੋਇਆ ਸਿਧਾਂਤ ਹੈ ਕਿ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ, ਜੋ ਸਿਰਫ ਸਲਾਹਕਾਰ ਅਤੇ ਸੀਮਤ ਹੈ, ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਉਠਾਏ ਗਏ ਅਤੇ ਰੈਫਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਨਿਰਧਾਰਨ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਹੈ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਜਿਹੇ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਉਠਾ ਸਕਦੀ ਅਤੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਜਿਸਦਾ ਜਾਂ ਤਾਂ ਧਾਰਾ 66 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (1) ਜਾਂ (2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਹਵਾਲਾ ਨਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। ਧਾਰਾ ਇਹ ਹੋਰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਹਵਾਲਾ ਸਿਰਫ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਵਾਲ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਹੀ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 33 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (4) ਅਧੀਨ ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਹੁਕਮ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਪਬੰਧ ਦੇ ਅਧੀਨ ਜਾਂ ਇਸ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਇਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਕੋਈ ਹਵਾਲਾ ਮਨਜ਼ੂਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। "

ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਮਦਰਾਸ ਬਨਾਮ ਮੀਟ . ਆਰ. ਐਸ. ਆਰ. ਅਰੁਣਾਚਲਮ ਚੇਤਿਆਰ (1)। ਥ? ਮੁਲਾਂਕਣ, ਧਾਰਾ 33(4) ਦੇ ਅਧੀਨ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸਦੀ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਨੇ ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਇੱਕ ਫੁਟਕਲ ਅਰਜ਼ੀ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ।

(1) (1953) 23 ਆਈ.ਟੀ.ਆਰ. 180

ਪੱਖ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਸਰ- ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਇਸ ਬਾਅਦ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਵਾਲਾਂ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 66(1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 66 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਰੈਫਰ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਹਵਾਲਾ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ ਆਏ, ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਆਮਦਨ ਕਰ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਮਦਰਾਸ ਬਨਾਮ 0. ਆਰ.ਐਮ.ਟੀ.ਐਮ. ਐਸ.ਐਮ. ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਪਹਿਲੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ। ਐੱਸ. ਸੇਵਾਗਨ (1); ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਹਵਾਲੇ ਅਯੋਗ ਸਨ ਅਤੇ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤੇ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ, ਸੁਪਰੀਮ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅਪੀਲ ਲੇਟ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਅਗਲੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 33(4) ਅਧੀਨ ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੁਕਮ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਧਾਰਾ 66 ਅਤੇ* - ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਹਵਾਲੇ ਰੱਖੋ. ਅੱਗੇ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਸੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਅਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਹੋਣ 'ਤੇ ਸ਼ਰਤ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 33(4) ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਆਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੈ।

ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸ੍ਰੀ ਸਿੱਬਲ ਦੁਆਰਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਫੈਸਲਾ ਹੈ ਸਿਧਰਮੱਪਾ ਅਨੰਪਾ ਮਨਮ ਬਨਾਮ ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਬੰਬਈ (2)। ਪਰ ਉਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇਸ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਕੋਈ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕੋਈ ਰਾਏ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ ਗਈ।

ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਸਵਾਲ ਨੰਬਰ 1 ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕੇਸ ਦਰਜ ਕਰਨ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਭੇਜਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਲਾਗਤਾਂ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਵਕੀਲ ਦੀ ਫੀਸ ਰੁਪਏ ਹੋਵੇਗੀ। 150

ਭੰਡਾਰੀ, ਸੀ.ਜੇ.-ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ:

ਭੰਡਾਰੀ, ਸੀ. ਜੇ.

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ

(1) (1948) 16 ਆਈ.ਟੀ.ਆਰ. 59

(2) (1952) 21 ਆਈ.ਟੀ.ਆਰ. 333

ਡਿਸਕਲੇਮਰ: - ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ-ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ

2404
ਭਰਮੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

PUNJAB SERIES

[VOL. XI

ਗੁਲਜ਼ੇਬਾ